

својине и др. Својина може бити јавна или приватна а у коришћењу приватне својине морају да се уважавају интереси друштвене заједнице. У сфери грађанских односа се зајемчују класична лична права као лична слобода, неповредивост стана, слобода и тајна дописивања, слобода кретања и др. а у морално-друштвеној сфери она права која штите морални и друштвени интегритет човека. У овом кругу се налазе значајна права, као права породице – морална и правна једнакост супружника, њихова права и дужност да васпитавају, издржавају и школују децу, а обезбеђује се и посебна заштита здравља, мајке, деце и омладине као и што се гарантује и слобода уметности, науке, наставе, аутономија високих школа, универзитета и академија и др. У сфери политичких права се гарантују класична и већ призната права, као бирачко право, право удруживања у политичке странке, право упућивања петиција парламентарним домовима и др. Иако у Уставу Италије има доста програмског, жеље да се идеализује државна стварност, то је један реалан тип устава буржоаске парламентарне републике који је, с изменама, и данас на снази што је доказ да се прилагодио стварности и изразио потребе модерног живота Италије.

в) Устав (Основни закон) Савезне Републике Немачке од 1949.

Овај Устав је произашао из поделе поражене фашистичке Немачке на два дела, источни и западни, тако да је у оквиру окупационе зоне западних савезника формирана Западна Немачка. Источна Немачка је припала совјетској окупационој зони и утицају и све до 1990. када је срушен фамозни „Берлински зид“ и поново уједињена Немачка, то су била два посебна света, један оличење слободног и демократског и онај други, тоталитарног, иза „гвоздене завесе“. Западна Немачка је пошла путем западне демократије и њен Устав од 1949. се угледао на ту традицију, с тим да му је као основ послужио Вајмарски устав од 1919. и то пре свега у погледу федералног уређења заснованог на широкој аутономији федералних јединица и солидаристичком схватању друштва и својине. Овај Немачки устав од 1949. је успоставио класичан парламентарни систем примењујући решење да владу, њеног председника (канцелара) именује шеф државе, с тим да владу бира парламент. У поређењу са Вајмарским уставом, положај председника Републике по Уставу од 1949. је знатно слабији, чиме се одступило од моћног шефа државе који је био дуго у традицији немачке уставности. Док је раније моћног немачког председника бирао народ, сада, по овом Уставу, га бира нарочито изборно тело (Bundesversammlung) састављено од свих чланова Бундестага (првог дома) и једнаког броја